

LBRIS

We know
books

Dina Rav

Noduri de timp

Prefața de Dorina Brândușa Landén

Editura Vinea
București 2026

*Noduri de timp
sau articularea unei conștiințe poetice,*
de Dorina Brândușa Landén/ 5

I (Fisura verticală / Conștiința timpului)/ 9

Amărăciune/ 13

Timpul/ 14

Fisuri/ 15

Viraj/ 16

Noduri/ 17

Secetă/ 19

II (Relația / Spațiul fragil)/ 21

Carbon/ 25

Refren / 26

Așteptare/ 27

Pregătiri/ 28

Memorie/ 29

Dimineață/ 30

Neclaritate/ 31

Joc/ 32

Jazz/ 33

Cearta/ 34

Mereu/ 35

III (Tehnologie / Alienare)/ 37

Entanglement/ 41

Avataruri/ 42

Vi(ru)s/ 44

Mindfulness/ 45

Virtual/ 46

Obligație/ 47

Flux/ 48

Triaj/ 49

IV (Oboseala ontologică / Ieșirea)/ 51

Frig/ 55

Prezent/ 56

Urme/ 57

Somn/ 58

Inutilitate/ 59

V (Reziduuri)/ 61

Tangente/ 65

Numere/ 66

Marți/ 67

Metempsihoză/ 68

Paranteze/ 69

Peisaj/ 71

Rugină/ 72

Adesea/ 73

Dina Rav/ 77

Fac figurație, joc aceleași mutări,
sperând o remiză cu entropia.

Lipsa de imaginație a timpului meu
mă întristează.

Se proiectează peste anii altora
stivuită sub pleoapele mușcate de insomnie.

Sunt cățărata pe sârme de oțel întinse
între amintiri crestate de priviri
în zigzag,
dau din coate pentru un loc
în paginile unei cărți de povești.

Am scotocit în golul din privirea ta.
Mă căutam, șchiopătând.

Din umbra vântului care mi-a amestecat anii,
m-am strigat.

Sub pătura nopților de insomnie,
mă răsuceam fără să te visez.

Spălată de lacrimi,
am adunat secunde lipite de pereții camerei.

Febra a prins în vene noduri de copaci
și m-am agățat de dansul gândurilor,
în ritmul nisipului căzând.

Întind brațele prin câmpul amintirilor,
obosite de viața mimată.

În ziua în care am înnebunit
mi-am întins toate mâinile către mine,
dar mintea îmi scăpa printre degete –
ca un obiect prea rece.

Erai acolo și vedeai cum gândurile
mi se scurgeau spre fisurile aleilor
pe care pășisem împreună.

Le-ai oprit și le-ai pus unul câte unul în buzunar.

Apoi mi-am rostit numele, din nou,
și literele mi se amestecau.

Așteptam ecoul să mi le aducă înapoi,
dar ele se depuneau ca o cenușă
pe pleoapele tale.

Sunt prinsă în grosimea
caroseriei unui cărucior
de plimbat amintiri.

Într-o mutare neașteptată
timpul a frânat scurt
și m-a lipit de asfaltul
dimineții.

Oasele din sticlă,
cu măduvă colorată,
s-au așezat – cioburi ordonate,
în decorul unui vis vechi.

După șapte curbe,
mi-am pierdut răsuflarea,
gândurile au găsit zidul
și au ricoșat
fără ecou.

Fotografiile cu marginile arse
 din care a alunecat lumina
 le-am lăsat pe pat,
 ca pe niște păpuși cu pleoape prăfuite.

Am golit toate sertarele
 sub plapuma nopților mirosind a cânepă,
 în care visul tău a fugit din al meu.

Am întins un fir între două clipiri
 și mi-am prins zâmbetul la mijloc,
 ca să îmbătrânească lent
 sub greutatea liniștii dintre noi.

Nu am vrut să leg
 ața dintre dorință și teamă.

Iar acum, destrămată,
 îmi lasă urme pe piele.

Aș vrea să desfac nodul
care strânge mâinile tale
în jurul unui gând neterminat,
dar timpul râde.

Îmi imaginez trecutul
 stau pe malul lui
 și privesc înăuntru.

Caut.

Tăcerile de acum
 le pot vedea:
 colțuri de stâncă
 pe un traseu de rafting
 din care apa lipsește.